

ŠŮTEK

Uvnitř najdete:

Pozdrav z redakce

Májové tradice

Karel Hynek Mácha

Svátek matek

Rozkvetly nám cibulky

Zmrzlí muži

Nepřehlédněte:

Přírodopis on- line

Rybí rekordy

Mickey Mouse slaví

O čarovné vodě

České zámky

Naše galerie

Nenechte si ujít

POZDRAV Z REDAKCE

Milí čtenáři,

i květnové číslo časopisu jsme tvořili z domova, nebo-li „dálkově“. Naštěstí máme z čeho čerpat, jelikož jsme zásobeni vašimi literárními příspěvky, ilustracemi a samozřejmě také sledujeme okolní dění. Takže doufáme, že si i tentokrát prima počtete!

Vaše redakce

Š

1. MÁJ A TRADICE

Každá holka, maminka, slečna, ba i babička se nemohou už dočkat 1. máje, aby se mohly nechat políbit pod rozkvetlou třešní, aby „NEUSCHLY“.

Polibek pod rozkvetlým stromem měl v prvé řadě páru zajistit plodnost. Pohanské tradice totiž byly úzce spjaty s přírodou a s přesvědčením, že lidé svou činností bezprostředně ovlivňují dění kolem sebe.

Ve starověkém Římě byl první máj oslavován jako tzv. Floralia den, který byl zasvěcen bohyni jara a plodnosti Flóře. Tu za svou patronku považovaly i provozovatelky nejstaršího řemesla.

Křesťanský první máj se slavil velmi cudně. Polibek byl považován za velmi intimní projev a milenci se mohli políbit jen v okamžiku zaslíbení, tzn. polibek byl úzce spjat se svatbou. Současná podoba tradice se tak dochovala až z poloviny 20. století, kdy došlo k uvolnění mravů. V ten čas polibek zajišťoval nejen plodnost a zaslíbení, ale také ještě celoroční krásu a přitažlivost. Pokud se navíc šly dívky na 1. máje umýt do potoka, zajistilo jim to nejen osvěžení, ale i omlazení.

S polibkem ale také úzce souvisí tradice stavění májek. Rozkvetlá májka se dříve stavěla ne uprostřed vesnic, jak je tomu nyní, ale u oken vyvolených svobodných dívek. Muselo jít ale o dívky zachovalé, tedy panny. Ten, kdo májku stavěl, ji musel hlídat, stejně jako svou lásku před potenciální konkurencí, která ji mohla zničit.

V některých krajích je poté zvykem na 1. máje vysypávat chodníčky lásky. Pěšinky z písku, vápna, pilin spojit domy zamilovaných dvojic.

V Rakousku dodnes přetrvává tradice, že si milenci před svými domy kreslí v tento den srdce se svými jmény.

ZAKÁZANÉ MÁJOVÉ SVATBY

Paradoxní je, že ačkoli je květen považován za měsíc lásky a právě jeho první den se slaví polibky, na svatby bývá chudý. K májovým svatbám se totiž váže pověra, která praví: Na svatbu v máji, do roka máry. Tato pověra vycházela z předpokladů našich předků, že po svatbě žena téměř okamžitě otěhotní, což by znamenalo, že by porod vycházel na měsíc únor. Hrozilo by tak, že v kruté zimě nepřežije matka ani dítě. Lékařská pomoc u chudých lidí v té době nebyla po ruce, zásoby jídla se ztenčovaly... To

je ale historie, která se současnosti opravdu netýká. Nověji se říká, že květnová manželství podléhají častěji rozvodům než ta, která byla uzavřena v jiných měsících. Ani tato tvrzení se ale nezakládají příliš na pravdě. Nicméně i ze statistik je patrná pověřivost novomanželů, jelikož se v tomto měsíci svatby odehrávají stále výjimečně.

Lada Zindulková

O

T

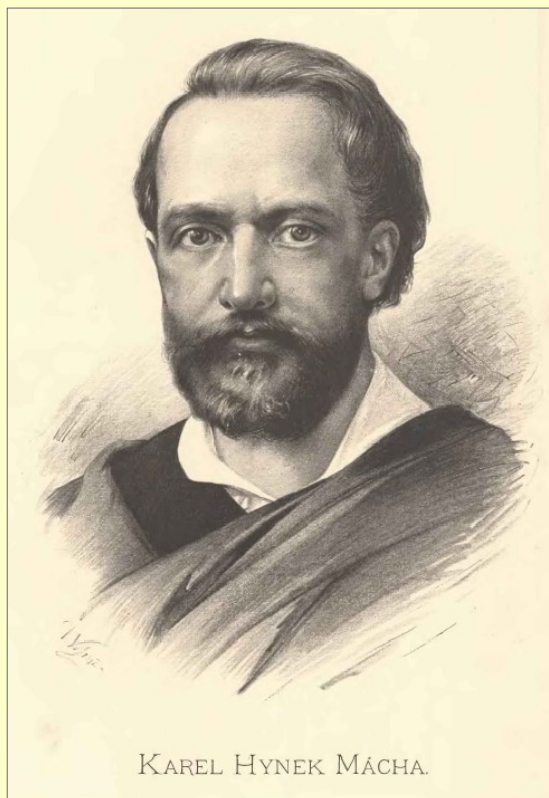
E

K

KAREL HYNEK MÁCHA

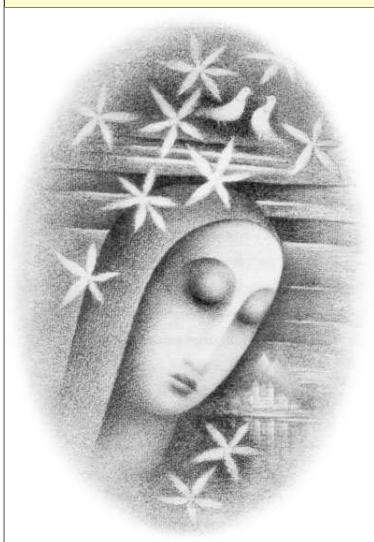
Pokud je některý básník úzce spjat právě s měsícem květnem, pak je to určitě ten, kterého Vám zde přinášíme:

Karel Hynek Mácha se narodil 16. listopadu 1810 na Malé Straně v Oujezdské ulici. Jeho maminka pocházela z rodiny hudebníků a tatínek, mlynářský pomocník, přišel do Prahy z venkova. Krátce po jeho narození se rodina, díky neutěšené finanční situaci, přestěhovala blízko čtvrti na Františku. Tam Mácha žil do svých 16 let. Potom však jeho tatínek zanechal práce v mlýnech a zařídil si v jednopatrovém domku U Rádlů na Dobytčím trhu krupařský krámkem. Rodina žila v tmavém bytě za krámkem. Mladá generace, do níž patřil i Mácha, byla na straně polských vzbouřenců a po jejich prohře jim na útěku přes Prahu poskytovali úkryt a potraviny. Zde se Mácha poprvé setkal s revolučními myšlenkami a s lidmi, kteří se za ně nebáli bojovat. Toto ovzduší uspišilo dozrávání mladé generace. V té době se zatím české národní hnutí teprve rodilo. Dobrovského generace položila základy, ale druhá generace obrozenců z nich vyvozovala praktické závěry. Naplnili literaturu ideály svobody i kritikou společnosti.

KAREL HYNEK MÁCHA.

Mácha studoval filozofii a práva. Byl vášnivým čtenářem a velmi rád cestoval (došel pěšky až do Itálie). Rád navštěvoval česká představení ve Stavovském divadle, byl ochotníkem Kajetánského divadla. Při zkouškách na ochotnická představení se seznámil s Lori Šimkovou, do níž se vášnivě zamiloval. Mácha viděl, že Lori nespĺňuje ideál, jaký si o ženě vytvořil ve svých představách, a proto, když přišla do jiného stavu, se mu do sňatku moc nechtělo. Odjíždí na roční praxi a dokončení semestru do Litoměřic. Po narození jeho syna Ludvíka slíbí Lori, že si ji vezme. Svatba je určena na 6. listopadu 1836. Z Litoměřic posílá Mácha Lori mnoho panovačných dopisů, ve kterých jí zakazuje vycházet z domu a pozvat na svatbu někoho ze své rodiny, vyhrožuje jí, že si ji nevezme. Mácha pomáhal při hašení požáru, velmi se nachladil a dostal zápal plic. Zavolali doktora, ale Máchovi již nebylo pomoci. Umřel ve věku 26 let, aniž by spatřil svého syna. Ironií je, že zemřel v den, který měl být jeho dnem svatebním.

Byl pozdní večer – první máj –
večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
kde borový zaváněl háj.
O lásce šeptal tichý mech;
květoucí strom lhal lásky žel,
svou lásku slavík růži pěl,
růžinu jevil vonný vzdech.
Jezero hladké v křovích stinných
zvučelo temně tajný bol,
břeh je objímal kol a kol;
a slunce jasná světů jiných
bloudila blankytnými pásky,
planoucí tam co slzy lásky.

redakce

M

Á

J

B**L****A****H****O****P****Ř****Á****N****Í**

SVÁTEK MATEK

Svátek matek vyjadřuje úctu k ženám, matkám a jejich roli ve společnosti. Svátek je slaven po celém světě, kvůli svým různým kořenům v různé dny. Původ pro naši civilizaci má zřejmě v antických oslavách bohyně matky. Ve starém Římě se například slavil svátek zvaný Matronalia, zasvěcený bohyni Juno.

Novodobá historie svátku se ovšem datuje z let občanské války ve Spojených státech amerických. Sociální aktivistka Julia Ward Howeová vyzvala ve svém Provolání ke dni matek z roku 1870 ženy ke sjednocení proti válkám, v pacifistické reakci jak na občanskou válku v USA, tak na válku pruskofrancouzskou v Evropě. V Provolání vyzývá ke svolání kongresu žen světa, které by podpořily spojenectví různých národů a přispěly k přátelskému řešení mezinárodních otázek v zájmu míru. Její následnicí byla Ann Jarvisová, která se od roku 1858 snažila prostřednictvím Pracovních klubů matek o zlepšení sociálně zdravotních podmínek a o snížení dětské úmrtnosti. Po roce 1868 pracovala na usmířování sousedů, kteří bojovali v občanské válce na opačných stranách.

Poprvé byl slaven Svátek matek v upomínku na Ann Jarvisovou dne 10. května 1908 v městě Grafton, West Virginia. Některé státy USA prohlásily Svátek matek za oficiální svátek roku 1912. V roce 1914 byl Svátek matek prohlášen za národní svátek USA prezidentem Woodrowem Wilsonem. Dodnes je Svátek matek jedním z (nejen komerčně) nejoblíbenějších svátků v USA.

Jiný původ má britský Svátek matek. Jde zřejmě o zvyk pocházející ze 16. století, kdy lidé navštěvovali ve čtvrtou neděli velikonočního půstu svůj „domovský“ kostel, a kdy byla tudíž příležitost pro rodiny strávit čas pohromadě. Podle historiků v tento víkend posílali zaměstnavatelé své mladé nádeníky a služebné domů, aby se setkali se svými rodinami a matkami.

V souladu s tradicí a jejími různými kořeny se slaví Svátek matek převážně ve dva různé dny – buď čtvrtou neděli velikonočního půstu, což je případ Irska a Velké Británie, nebo druhou neděli v květnu. Takto se slaví například v následujících evropských zemích: Belgie, Česká republika (byť tento svátek není součástí zákona o státních svátcích), Chorvatsko, Dánsko, Estonsko, Finsko, Německo, Řecko, Rakousko, Island, Itálie, Lotyšsko, Malta, Nizozemí, Slovensko, Švýcarsko a Turecko. Z mimoevropských zemí jsou to například: Austrálie, Brazílie, Kanada, Čína, Chile, Kolumbie, Kuba, Japonsko, Malajsie, Nový Zéland, Peru, Filipíny, Taiwan, USA, Uruguay a Venezuela.

Nina Sodomková, Adéla Stodolová

CO JSME ZASADILI, TO NÁM VYKVETLO

I v letošním školním roce jsme dodrželi pěknou tradici, kdy prvňáčci společně s deváťáky zasadí v areálu školy cibulky jarních květin.

Cibulky jsme zasadili společně 2. října a vy se s námi můžete podívat, jak nám to krásně vykvetlo.

Prvňáci, poznáte kytičky, které jsme na podzim spolu zasadili?

žáci 9. tříd

KDO BYLI „ZMRZLÍ MUŽI“

Období mezi 10. až 14. květnem bývá označováno jako období zmrzlíků, studených svatých, ledováků, ledových mužů a podobně. Bývá to výrazně studené období, avšak charakter doprovodného ochlazení není vždy stejný. Někdy se teplota dostane i pod bod mrazu, ale častěji nastává pouze citelné ochlazení a především se vyskytují vydatné studené dešťové srážky. Ty jsou charakteristické i pro další významnou pranostickou dominantu, kterou představuje svatá Žofie.

Z

Lidové pranostiky se tomuto období a jeho představitelům věnují v míře nebyvalé, připomeňme si některé z nich:

- Pankrác, Servác, Bonifác jsou ledoví muži, Žofie jejich kuchařka; odtud již studeno neškodí.
- Svatí Pankráci, Serváci, a Bonifáci, Vás se bojí všici sedláci.
- Před Servácem není léta, po Serváci s mrazy veta.

M

Kdo byli - a žili vůbec - oni představitelé obávaných studených období ?

12. května

PANKRÁC

R

„Ledový světec“ svatý Pankrác se narodil okolo roku 290 ve Frýgii (Malá Asie). Traduje se, že pocházel z vážené křesťanské rodiny. Matka však zemřela hned po jeho narození a otec o rok později. Tak o něj pečoval strýc Dionýsos, který s ním později přesídlil do Říma. To bylo v době, kdy císař Dioklecián velmi tvrdě pronásledoval křesťany a veřejné přiznání ke křesťanství bylo trestáno smrtí.

Mladý Pankrác se však nezalekl a své vyznání neskrýval, což mělo za následek, že byl zajat a uvězněn. Bylo mu nabídnuto, že když se své víry vzdá, zachrání si život. Ale čtrnáctiletý Pankrác se nedal přesvědčit a tak 12. května roku 304 byl veřejně sťat. Jeho tělo uschovala statečná žena v římských katakombách.

V roce 500 papež Symach postavil nad Pankrácovým hrobem kostel. Později zde byla vystavěna bazilika sv. Pankráce, jež zde stojí dodnes. Pankrácův kult se rozšířil po celé Evropě, především pak v Německu.

L

Dnešní Pankrác je ve Francii patronem dětí a prvně přijímajících. Ochraňuje mladé rostliny a květy, jeho přímluva pomáhá při bolestech hlavy a při křečích - a také proti křivé přísaze.

Í

Význam jména Pankrác v tomto případě neodpovídá povaze chlapce a jeví se jako nahodilý. Základem je totiž řecké slovo *pankratíon*, což znamená „celkový závod“ nebo „víceboj“, lze vycházet i ze slova *pankratés* - přeloženo jako „vševládny“.

13. května

SERVÁC

Druhý „ledový světec“ svatý Servác pocházel z Arménie (datum narození spadá do 4.století). Pravděpodobně roku 340 se stává biskupem v Tongernu (Belgie). Patřil k nejtvrdějším odpůrcům arianismu.

Zemřel 13. května roku 384 v Maastrichtu (Holandsko) na zimnici. Je patronem Maastrichtu, Goslaru, Limburgu/Lahn, Quedlinburgu a Wormského biskupství. To svědčí o velké úctě, které se tento patron těší. Navíc jej berou za svého ochránce i zámečníci a stolaři, lidé se k němu modlí, když je sužuje revmatismus, bolesti nohou a horečka. Také je vyzván, aby ochránil před škodami od mrazu, který přichází nikým neznám ani nevolán.

V Maastrichtu se na světovou počest v současné době každých 7 let koná velká posvátná pouť. Při procesí (*ommegang*) nesou věřící ulicemi Servácovu hlavu a další ostatky.

Jméno Servác má základ patrně v latinském slově *servare* - "uchovávat". Znamená tedy něco jako "strážce" nebo "ten, který uchovává".

14. května

BONIFÁC

Třetí „ledový světec“ svatý Bonifác, se podle legendy narodil v Římě ve 3. století. Bohatá Římanka – křesťanka - jej poslala do Tarsu v Malé Asii (dnešní Turecko), aby tam pro ni se svými druhy vyhledával ostatky mučedníků. Bonifác se do té doby o křesťanskou víru nezajímal, a tak bral cestu spíše jako povražení. V Tarsu byl svědkem toho, jak jsou zde křesťané krutě a bez soucitu v celých zástupech veřejně pro víru zabíjeni. Pod vlivem hrůzných zážitků se veřejně přihlásil k víře Ježíšově. Byl okamžitě uvězněn a po krutém mučení jej biřicové vhodili do vařící se směly. Legenda říká, že jeho zděšení přátelé přinesli nakonec do Říma ostatky jenom jednoho mučedníka - Bonifáce. Tam jej pohřbili na via Latina. To vše se mělo stát kolem roku 306.

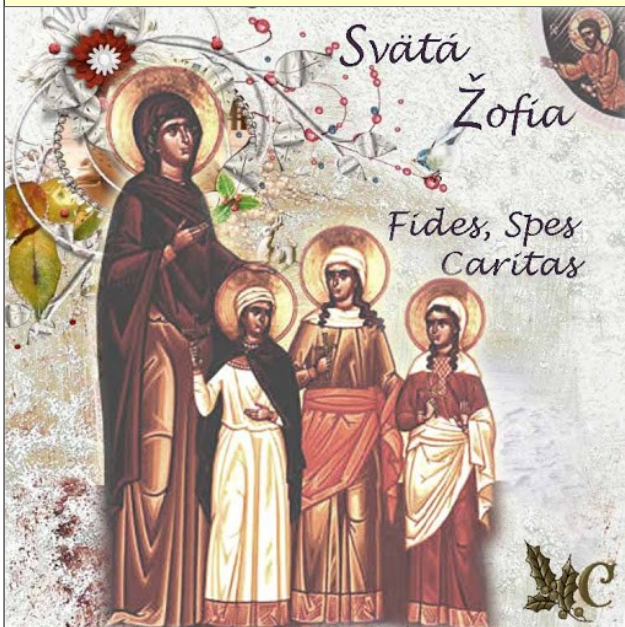
Jméno Bonifác vychází z latinského výrazu (*homo boni fati*, což lze přeložit jako „člověk dobrého osudu“, což může znamenat, že každý Bonifác je šťastlivec.

15. května

ŽOFIE

Den „ledové světice“ svaté Žofie Římské. Ta se narodila ve 3. století v Římě. Stala se křesťankou a za vlády císaře Diokleciána, kdy vrcholilo pronásledování křesťanů, byla pro svou víru (asi roku 305) sťata. V roce 846 byly na příkaz papeže Sergiuse II. přeneseny její ostatky do kostela svatého Martina di Monti v Římě a zde uloženy pod hlavní oltář. Žofie Římská je zobrazována s mečem a neckami - snad symbolika její smrti stětím - ale většinou ji můžeme spatřit s knihou a palmou. K Žofii se lidé modlili, aby

se přimluvila a ochránila plodiny před pozdními mrazy a také aby podpořila růst osevu na polích. Proto se doporučuje květiny umístit ven, třeba na balkon, až po 15. květnu.

Základem jména je řecké slovo *sofia* - přeloženo značí „moudrost“. Proto by všechny ženy toho jména - Žofie i Sofie - měly být nejen krásné, ale i moudré.

Natálie Schejbalová

M

U

Ž

I

PŘÍRODOPIS V 6. TŘÍDĚ ON-LINE

Pro fanoušky ryb a rybaření nabídl pan učitel Stodola zpracování prezentace. Mohli jsme si vybrat z pěti navržených témat.

R

Jedním z témat byl: Kapr obecný a jeho chov.

Do jejího obsahu jsme měli přidat i nějakou zajímavost. Takže český rekord:

E

Sezona chytání ryb je v plném proudu a jedna zpráva ze světa rybaření je tady. Rybáři se podařil životní úlovek na východě Čech! Chytil největšího kapra v dějinách Česka. Obr zabral na návnadu, která voní po jahodách. Kapřík měří 106 centimetrů a váží skoro 35 kilogramů. Kapřík rekordman už je zpátky ve vodě. Kde ale kapr rekordman plave, to si rybář nechává pro sebe jako tajemství.

K

A další rekordy ze světa:

★ nejdelší mořskou rybou je hlístoun červenohřívý - až 12 m a až 300 kg

O

R

D

★ historicky nejdelší byla Leedsova ryba, která žila před 170 miliony let, mohla měřit až 30 m a vážit až 45 t

Petr Herynek

Y

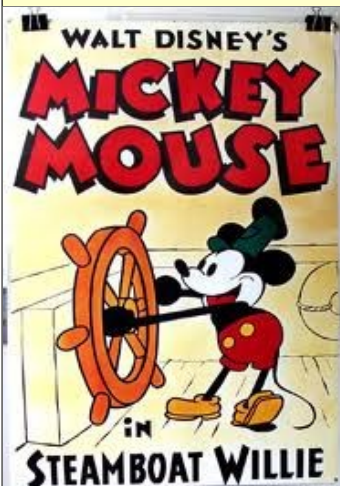

MICKEY MOUSE SLAVÍ

Nejoblíbenější animovaná postavička z kouzelného světa Walta Disneyho Mickey Mouse neboli Myšák Mickey, se na filmovém plátně objevil poprvé 15. května 1928 v krátkém animovaném příběhu s názvem Plane Crazy.

Na svět se dostal díky samotnému Waltu Disneymu, který narychlo vymýšlel novou postavu, jež by byla tváří jeho studia a měla mu pomoci odvrátit jeho krach. Při kreslení mu pomáhal kolega Ub Iwerks.

Na papíru se objevila nejprve zvířata jako pes, kočka nebo kráva, nic se ale ani jednomu z animátorů nezamlouvalo. Až se jednoho dne nakonec zrodil slavný myšák. „Nápad na Mickeyho přišel na cestě vlakem z Manhattanu do Hollywoodu, kdy moje a bratrovo podnikání bylo v troskách a my čekali katastrofu,“ prozradil Disney.

Myšák se měl podle původního plánu jmenovat Mortimer.

Disneyho manželce se ale jméno zdálo

příliš nafoukané, a tak navrhla jednoduché jméno Mickey, které si tvůrce okamžitě oblíbil.

Zpočátku to ovšem vypadalo, že se nová figurka neprosadí.

První film s novou postavou diváky neoslovil. Změna přišla až se třetím příběhem s názvem Parník Willie.

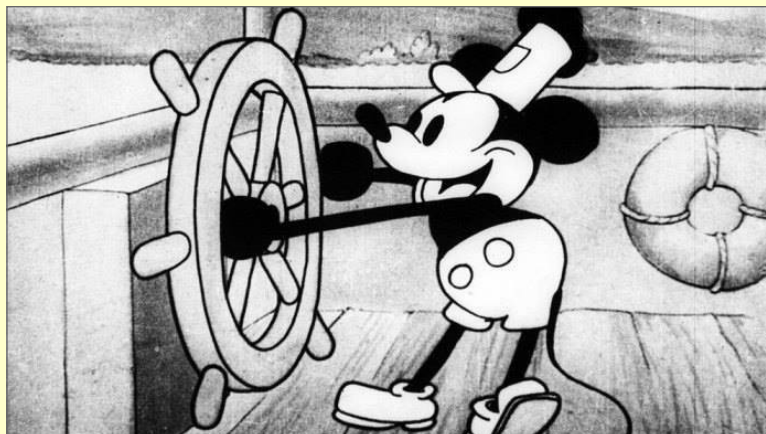
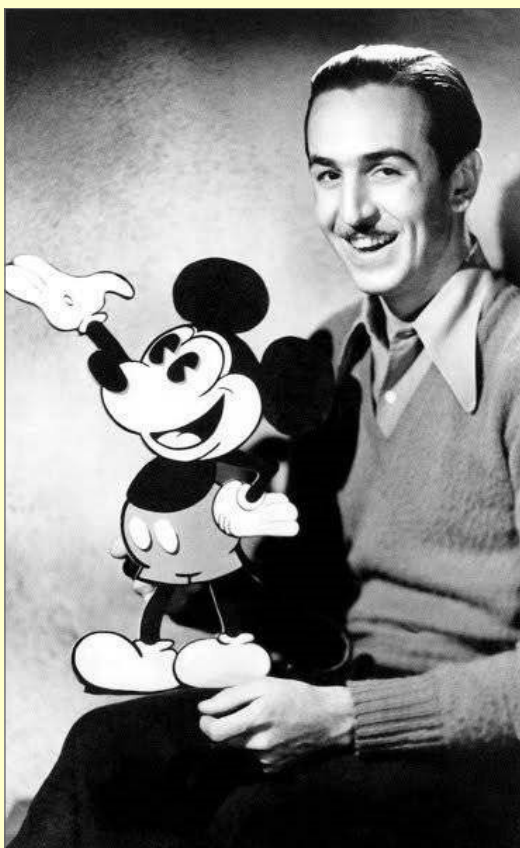
Mickey Mouse poprvé promluvil v roce 1929 a byl to

sám Walt Disney, který ho namlouval. A dělal to až o roku 1946, kdy mu v tom začal bránit kouřením změněný hlas.

Samotná postavička oblíbeného myšáka se v průběhu let měnila – například bílé rukavice, které jsou pro kresleného myšáka tak typické, mu přibýly až v roce 1929. Animátoři je k černému tělíčku přidaly proto, aby diváci viděli Mickeyho ruce i tehdy, objeví-li se proti jeho tělu.

Barvu pak dostal až o šest let později.

Za figurku obdržel Disney v roce 1932 čestného Oscara a v roce 1978 k 50. výročí svého „narození“ získal Mickey Mouse jako vůbec první kreslená figurka v historii svoji hvězdu na chodníku slávy v Hollywoodu.

Lada Zindulková

Jak víte, naši žáci se často účastní různých literárních soutěží. Tentokrát jsme příspěvky odesílali do Jičína, kde se bude konat soutěž s názvem O čarovné vodě. Výsledky se dozvíme v září.

O ČAROVNÉ VODĚ

V malém městečku, téměř uprostřed České republiky, žila čtyřčlenná rodina. Maminka, tatínek a dvě děti. Holčička Anežka a chlapeček Ondra. Žili v rodinném domě s velkou zahradou a dalo by se říct, že jim v životě nic nechybělo. Měli se rádi, navzájem si vypomáhali a neměli žádné starosti.

Jednoho dne je však potkalo neštěstí. Tatínek, hlava rodiny, který také zajišťoval blahobyt rodině, onemocněl. Lékaři byli bezradní a nevěděli, jak tatínkovi pomoci. Celá rodina byla nešťastná a ztratila veškerou naději na tatínkovo uzdravení.

Ve chvíli, kdy už nevěděli kudy kam, navštívila dceru Anežku ve spánku dobrá víla a poradila jí, jak tatínka uzdravit. Řekla, aby se s bratrem Ondrou vydala do nedalekého lesa a našla studánku s čarovnou vodou. Voda měla čarovnou moc a každý, kdo se jí napil, byl zázračně uzdraven.

Anežka s Ondrou se tedy hned ráno vydali do lesa. Nevěděli, kde studánku přesně hledat a tak chodili mnoho dní i nocí. Byli unavení a hladoví, ale nechtěli to vzdát, protože to byla pro tatínka jediná naděje na uzdravení. Cestou jedli pouze lesní jahody, maliny a borůvky.

Po dlouhé a únavné cestě konečně došli ke studánce s čarovnou vodou. Rychle nabrali vodu do termosky a pospíchali domů za tatínkem.

Jakmile se tatínek napil, ulevilo se mu a každý další den to bylo lepší a lepší, až se tatínek vyléčil úplně a mohl se vrátit zpět do práce.

Od té doby zase celá rodina žila šťastný a spokojený život.

Lucie Němcová, 5. třída

Jednou v létě jsem se jel projet na kole s kamarádem Štěpánem. Jeli jsme se projet a ztratili jsme se.

Dojeli jsme až k lesu, kde byla velká zima a začalo se stmívat.

Uviděli jsme malá světýlka - vypadala jako divoženky. Lekli jsme se a uháněli pryč. Naštěstí jsme natrefili na cestu k naší vesnici.

Večer jsem nemohl usnout, stále jsem viděl ta světýlka před očima. Ale mamka ke mně přišla a řekla mi, ať už spím a nepřemýšlím nad nesmysly.

Ráno jsem si řekl, že se pojedu podívat zpátky do lesa, nemohl jsem ani uvěřit, že tam pojedu sám.

Štěpán už se bál a nechtěl jet se mnou. Cestu jsem našel a uviděl světýlka, která blikala nad potůčkem. Šel jsem se podívat blíž a uviděl jsem nápis "Zachraň děti", který byl napsán ze světýlek. Napadlo mě nabrat si vodu do mé láhve na pití.

Druhý den jsem vše vyprávěl rodičům, chvílku mi nevěřili, ale já je přesvědčil. Napadlo nás, že bychom zajeli za kamarádem doktorem Arpádem do Brna, aby dal napít této vody dětem, které jsou nemocné.

Přišli jsme do nemocnice a sešli jsme se s Arpádem, vše jsem mu pověděl. Nechtěl tomu nejdříve věřit, ale řekl, že tu vodu vyzkouší.

Za týden jsme vezli další láhev vody z potůčku. Doktor byl šťastný, protože děti byly vyléčené.

Byli jsme všichni moc rádi, že jsem do toho lesa jel a našel potůček s čarovnou vodou.

Mikuláš Drahoš, 5. třída

Kdysi, kdesi ve vesničce nedaleko odsud, žil muž jménem Holíč se svou ženou Martou. Jednoho krásného jarního dne se jim narodil syn, druhý rok druhý syn a třetího roku další syn. Pojmenovali je Lukáš, Luboš a Libor.

Když kluci trochu povyrostli, začali se učit hospodařit, ale také šermovat, jezdit na koni a střilet z luku. Učili se dlouho, velmi dlouho, až se naučili všechno, co se naučit potřebovali.

A tu jim jejich otec pravil: „Jste už dosti velcí, abyste se vydali do světa, prosím vás jen o jedno, přineste mi dar z vaší cesty.“

Nastal ten den, kdy se měli synové vydat do světa.

Vzali si každý svého koně Lukáš Ramira, Luboš Nagara a Libor Hrona.

Jeli přes hory, brodili se přes řeky a přes potoky, až vtom potkali stařečka.

Ten přišel k Lukášovi a poprosil ho o kousek chleba, ten ho však odbyl a vyhnal.

Stařeček pak popošel k Lubošovi a poprosil o kapku vody, Luboš ho ale také odbyl a vyhnal.

Nakonec stařeček přistoupil k Liborovi, ten mu nabídl chléb i vodu a stařeček mu

řekl toto: „Tvoji bratři možná otci přinesou leccos.“ Libor se chtěl zeptat, jak že se stařeček dozvěděl o daru pro otce, ale stařeček hned pokračoval: „Ty se ale vyprav za tamtu horu,“ a ukázal na sever, „tam nalezneš menší vodopád, dostaň se opatrně za proud a tam nalezneš jámu. Neboj se a skoč tam. Dopadneš do vody, doplav ke břehu a tam uvidíš lahvičku a malý pramínek vody. Naber vodu do lahvičky a vrať se zpět. Budeš mít lahvičku Čarovné vody, tu dej svému otci a ten získá štěstí a nesmrtelnost.“

Libor poděkoval a hned vyrazil na sever.

Zpíval si u toho tuto písničku:

Proč mám plnou hlavu nesmyslů,
když Čarovnou vodu přivezu domů,
jsem bázlivý jak ještě nikdy,
jsem bázlivý jak ještě nikdy.

Nedaleko vodopád čeká,
tam pramení ta Čarovná voda,
až tu vodu přivezu,
Zalezu pryč do bezu.

Zanedlouho došel k vodopádu, ale když se pokusil tudy projít, tak nemohl.

Zamyslel se a vyhrkl: „No ovšem!“ Vzpomněl si na starcova slova, že se nesmí bát.

„Ono se to lehko řekne,“ řekl si v duchu a udělal jeden, dva, tři kroky vpřed a byl za vodopádem. Skočil do jámy.

Tam uviděl pramen Čarovné vody a vedle lahvičku. Rychle nabral vodu, viděl schody a vydal se nahoru.

Mezitím jeho bratři už dorazili domů. Libor se vrátil za pár dní, celý znavený a žíznlivý. Nejdříve ale podal otci lahvičku s Čarovnou vodou. Ten se napil.

Otci voda vůbec nechutnala, chtěl odejít, ale při odchodu omylem převrhl sklenici. Stihl se však otočit a sklenici chytit. Zdálo se mu to podivné, řekl si však: „To byla určitě náhoda.“ Druhý den otec zakopl o kámen, ale stihl před sebe dát nohu a nic se mu nestalo. Teď už mu to přišlo zvláštní, ale opět si řekl: „To byla určitě náhoda.“

Třetí den se šel otec projít, ale na nedalekém poli vojsko zkoušelo nový katapult. Když už se zdálo, že ho kámen zabije, a ten ho opravdu trefil, otec se oprášil a postavil, nic, opravdu nic se mu nestalo.

Zašel za synem Liborem a zeptal se, co že mu to dal. Syn odvětil: „Čarovnou vodu, otče.“

Ten nemohl uvěřit: „O-o-opravdu?“ celý se zakoktával.

„Ano.“ „A-a-a-aha.“

Otec ještě poděkoval a daroval všem třem dva zlatáky, Liborovi však přidal i sošku lva, který stál pět set takových zlatáků,

Libor ji však neprodal. Věděl, co pro otce znamenala, a tak si ji nechal jako vzpomínku na cestu za zázračnou vodou.

Tomáš Košnar, 6. B

Jak jsme Vám slíbili v minulém čísle časopisu, přinášíme pokračování o našich nejkrásnějších zámcích.

Zámek Konopiště

Zámek Konopiště ležící ve Středočeském kraji nedaleko Benešova proslavil následník trůnu Ferdinand d'Este se svoji rodinou a láskou k lovu. Přesto, že sám byl vegetarián a nejraději si pochutnával na ovocných knedlicích, jeho posedlost lovem je vidět na všech zdech záměčku obtěžkaných trofejemi zvířecích hlav. Kromě lovu se Ferdinand věnoval panství, ze kterého vybudoval zámek v historizujícím stylu s moderními prvky. Na ploše bývalé barokní zahrady založil Růžovou zahradu se skleníky. Do zámku umístil své rozsáhlé sbírky, které získal jednak jako dědictví po svých italských předcích a jednak svou vlastní sběratelskou činností. Kromě trofejí uvidíte na zámku zachovalé interiéry arcivévodské rodiny a dozvíte se, jak se žilo na habsburském dvoře na přelomu minulého století. Konopiště je mezi filmaři populární. Kdo by neznal závod veteránů kolem Konopiště ve filmu Jáchyme, hoď ho do stroje? Točila se zde také pohádka Jak se budí princezny, komedie Jára Cimrman ležící spící a dokonce i italský kriminální seriál Chobotnice s Michele Placidem.

Zámek Valtice

Dominantou Valtic je barokní zámek s kaplí a kostel Nanebevzetí Panny Marie. Valtický zámek patří mezi jednu z nejrozsáhlejších světských barokních staveb na Moravě. Na stavbě zámku se podíleli věhlasní evropští stavitelé a svoji současnou podobu získal díky přestavbám v 17. a 18. století. Dnes patří na seznam UNESCO. Veřejnosti je zpřístupněno 21 místností. Prohlédnout si můžete expozici o knížecí rodině, opravené sály a zámecké divadlo. Dle velikosti a nádhery barokní výzdoby a rokokového nábytku si můžete udělat představu o tehdejších životě bohatých šlechticů. Není divu, že zámek býval sídlem rakouského císaře Františka Josefa I. a jeho manželky Elisabeth. Mezi dalšími významnými obyvateli a hosty byl například kancléř Metternich či kníže Josef Václav Liechtenstein. Ve Valticích se natáčela poměrně nová pohádka s názvem Sněžný drak.

Č

E

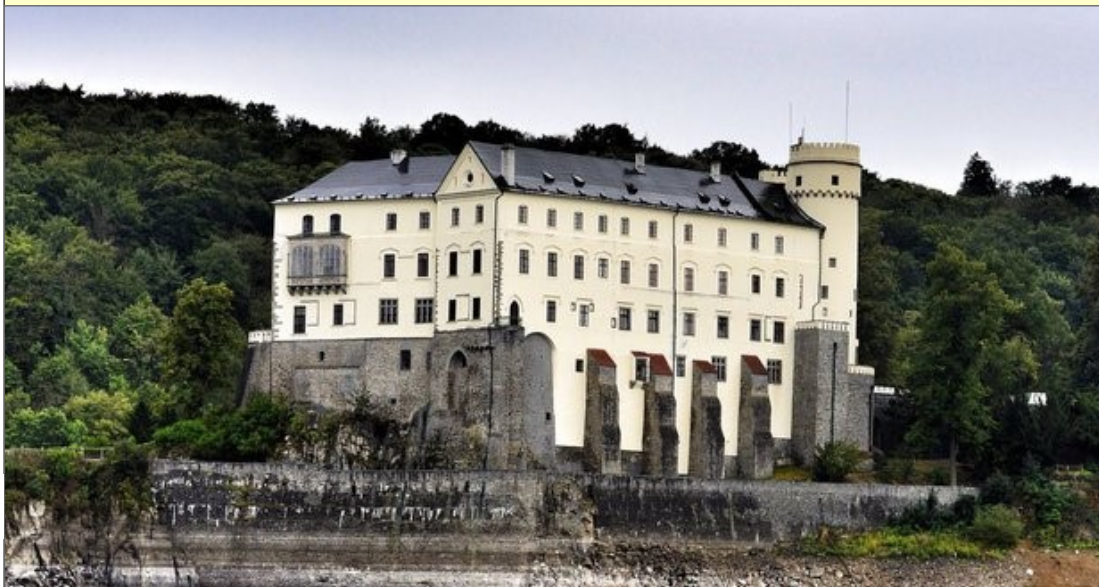
S

K

É

Zámek Orlík

Zámek Orlík je další perlou mezi českými památkovými objekty. Jeho poloha na břehu orlického jezera nabízí nádherný výhled do krajiny. Dějiny zámku jsou neméně zajímavé, jelikož jsou protkány nejvýznamnějšími milníky české a evropské historie. Návštěvníky okouzlí romantické interiéry s bohatými sbírkami a slouží jako perfektní ukázka životního stylu šlechty v 19. století. Výzdobou vyniká Teskův sál svými vyřezávanými kazetovými stropy a obložením stěn. V podobném duchu je vyzdoben i rytířský sál. Na zámku můžete najít i prvky empírového stylu z napoleonské doby, a to zejména na nábytku, který si dovezl Karel Schwarzenberg z Paříže. Kolem zámku se rozkládá anglický park se Schwarzenberskou hrobkou. Na zámku se natáčel film Alibi na vodě a Sametoví vrazi.

Zámek Litomyšl

Zámek Litomyšl je zapsán na seznamu UNESCO, jelikož patří mezi jednu z nejkrásnějších renesančních staveb střední Evropy. Zámek byl postaven v letech 1568 – 1581 jako dar pro Marii Manrique de Lara, ženu nejvyššího kancléře Království českého Vratislava z Pernštejna. Zámek sloužil jako reprezentační rodinné sídlo. Na jeho výstavbě a výzdobě se podíleli převážně italští mistři a císařství stavitelé. Na fasádách můžete obdivovat psaníčková a figurální sgrafita a na hlavním nádvoří dvě velké bitevní scény. Unikátem je dochované zámecké rodinné divadlo z roku 1797. To si nechali po velkém požáru v roce 1775 vybudovat tehdejší majitelé. Jevištní dekorace namaloval vídeňský dvorní malíř divadelních kulis Josef Platzer. Renesanční zámek s více než osmi tisíci sgrafity také nemohl uniknout pozornosti filmařů. Natáčel se zde oscarový film Amadeus, Červený Bedrník z dob francouzské revoluce anebo koprodukční film Zapomeňte na Mozarta.

redakce

Z

Á

M

K

Y

Š
O
T
E
K

NAŠE PRÁCE

Odkazy:

mimibazar.cz

novinky.cz

www.google.com

www.i-creative.cz

<http://www.icej.cz/>

www.veskole.cz

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU
2015

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012